Ei anna nende kurri meel,
Et ellakſid ſiin öigel teel.

Kes allandlik on igganes,
Sell' armastus on ſüddames:
Kus ial teiſel waewa nääb,
Seäl temma kohhe abbiks lääb.

Kus temma joud ei ullata,
Ta ſüdda wöttab ſullada:
Kül annab temma head nou,
Kui abbi käib ta ülle jou.

1854 aasta laul.

Kül kaua aega meie maal
On rahho ello olnud;
Nüüd jälle on, kui wannal a'al,
Suur ſõa-kiſſa tulnud.
Seſt waenlane jo riſub merd,
Ja püab ſada meie werd,
Ja rikkuda keik liñnad, maad,
Et nälga jääkſid tuhhanded.

Ta tahhab wötta meie maad,
Mis ial ei woi olla,
Seſt kindlad on ka meie raad,
Kus ta ei julge tulla.
Ta ſagge'ſt teeb kül pöllemiſt
Ja riſub laewo ſaddamiſt,
Teeb keiki asjo kalliks,
Se murre teeb meid halliks.

Mis ütleb ſeſt nüüd keik ma-ilm
Ja Iſand Jummal taewas:
Et waenlaſel on ſüdda külm
Ja tuhhanded on waewas;
Mo armas risti-uſſo wend!
Ma ſüddameſt nüüd pallun ſind:
Oh jätta omma tuio
Ja minne rahhus koio!

Oh mötle! kas on meile ſüüd,
Et ſinna wälja tullid?
Sa wisſiſt omma ello müüd:
Sind tapwad meie kulid!
Seſt igga hing, kes leiba ſöób
Ka kelle ſüdda rindus lööb,